

Zaaknummer : CBHO 2018/182

Rechter(s) : mrs. Troostwijk, Lubberdink en De Moor-van Vugt.

Datum uitspraak : 20 februari 2019

Partijen : appellant en CvB Rijksuniversiteit Groningen

Trefwoorden : collegegeldtarief
discriminatieverbod
instellingscollegegeld
rechtsgevolgen
verblijfsstatus
wettelijk collegegeld

Artikelen : WHW: artikel 7.45a
WHW: artikel 7.46
Awb: artikel 3:46
Wet Studiefinanciering 2000: artikel 2.2
Associatiebesluit 1/80 van de Associatieraad EEG/Turkije: artikel 9
UWHW 2008:
Regeling inschrijving en Collegegeld: artikel 15OER:

Uitspraak : gegrond, rechtsgevolgen in stand gelaten

Hoofdoverwegingen : 2.4. Het College stelt vast dat appellant al in zijn bezwaarschrift heeft betoogd dat hij ongelijk is behandeld ten opzichte van studenten met de Nederlandse nationaliteit, omdat die studenten slechts het wettelijk collegegeld hoeven te betalen, terwijl hij het hogere tarief aan instellingscollegegeld II moest betalen. Daarbij heeft appellant expliciet een beroep gedaan op het algemene discriminatieverbod op grond van nationaliteit van artikel 9, eerste volzin, van het Besluit 1/80. Het College overweegt dat artikel 9, eerste volzin, van Besluit nr. 1/80 rechtstreekse werking heeft (vergelijk punt 21 van het arrest van het Hof van Justitie van 7 juli 2005, waarop appellant heeft gewezen). Dit mede in ogenschouw genomen, is het College van oordeel dat het CvB, gelet op het arrest van het Hof van Justitie van 22 juni 1989, zaak 103/88, Fratelli Costanzo Spa, ECLI:EU:C:1989:256, inhoudelijk had moeten toetsen of het toepassen van het instellingscollegegeld II bij appellant niet in strijd was met het discriminatieverbod van artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80. Het CvB heeft zich hierover in zijn beslissing van 2 oktober 2018 echter niet uitgelaten, maar volstaan met een vaststelling over welk type verblijfsvergunning appellant beschikt. Gelet hierop is die beslissing in strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht niet deugdelijk gemotiveerd. Het betoog slaagt reeds hierom.

2.5. Gelet op het vorenstaande is het beroep gegrond en dient te beslissing van 2 oktober 2018 te worden vernietigd.

2.6. Het College ziet aanleiding te bezien of de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand kunnen blijven. Hierbij is van belang dat het CvB ter zitting het standpunt heeft ingenomen dat appellant geen aanspraken kan ontlenen aan artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80.

2.7. Het College stelt vast dat appellant al vanaf de start van zijn opleiding aan de RUG zelfstandig in Groningen woont. Zijn vader is nadien, in maart 2017, in Nederland komen werken. Vast staat dat appellant en zijn vader - ook sinds maart 2017 - in Nederland niet bij elkaar hebben gewoond.

Onder deze omstandigheden is het College, met het CvB, van oordeel dat niet is voldaan aan het vereiste van wonen bij de ouders in de zin van artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80. De andersluidende uitleg van appellant volgt het College niet, omdat die met zich zou brengen dat dat vereiste zinledig zou worden.

De verwijzing van appellant in dat kader naar het arrest van 7 juli 2005 treft geen doel. In dat arrest is overwogen dat aan het vereiste van wonen bij de ouders in de zin van artikel 9, eerste volzin, van Besluit nr. 1/80 is voldaan in het geval van een Turks kind dat, na legaal in de ontvangende lidstaat bij zijn ouders te

hebben gewoond, zijn eerste woonplaats verlegt naar de plaats, gelegen in dezelfde lidstaat, waar het een universitaire opleiding volgt, en het adres van zijn ouders slechts als tweede woonplaats opgeeft. De situatie die in dat arrest aan de orde was, verschilt derhalve van de situatie van appellant, aangezien in dat geval wel sprake was van wonen bij de ouders in de ontvangende lidstaat, terwijl dat bij appellant niet zo is.

2.8. Gelet op het vorenstaande voldoet appellant niet aan het vereiste van wonen bij de ouders in de zin van artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80. Daarom is het niet strijdig met dat artikel dat bij appellant het instellingscollegegeld II is toegepast. Gelet hierop ziet het College aanleiding te bepalen dat de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing geheel in stand blijven. Dit betekent dat de RUG van appellant terecht betaling van het instellingscollegegeld II heeft verlangd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen (hierna: de RUG), verweerder (hierna ook: het CvB)

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 april 2018 heeft het Immigration Service Desk van de RUG, namens het CvB, het verzoek van appellant om niet het instellingscollegegeld II, maar het lagere tarief van het wettelijk collegegeld te behoeven te voldoen voor het studiejaar 2017-2018 voor de opleiding Psychologie aan de RUG afgewezen.

Bij beslissing van 2 oktober 2018 heeft het CvB het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 21 januari 2019, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. N. Türkkol, advocaat te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. I. Feenstra en mr. E.R. Dreijer, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In artikel 9 van het Associatiebesluit 1/80 van de Associatieraad EEG/Turkije (hierna: het Besluit 1/80) is het volgende bepaald:

"Turkse kinderen die legaal in een Lid-Staat van de Gemeenschap wonen bij hun ouders die aldaar legaal tewerkgesteld zijn of zijn geweest, hebben in die Lid-Staat toegang tot het algemeen onderwijs, opleiding in het kader van een leerlingstelsel en beroepsopleiding op basis van dezelfde toelatingseisen ter zake van genoten onderwijs en opleiding van kinderen van onderdanen van die Lid-Staat. Zij kunnen in die Lid-Staat de door de nationale wetgeving op dit gebied geboden voordelen genieten."

In artikel 7.45a van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is het volgende bepaald:

"1. Het wettelijk collegegeld is verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in [artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000](#) behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. [...]."

In artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 is onder meer bepaald dat een studerende die de

Nederlandse nationaliteit bezit in aanmerking kan komen voor studiefinanciering.

In artikel 7.46 van de WHW is het volgende bepaald:

"1. Een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in [artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid](#), [...] is het instellingscollegegeld verschuldigd.

2. De hoogte van het instellingscollegegeld wordt door het instellingsbestuur vastgesteld. [...]"

Vast staat dat volgens artikel 15 van de Regeling Inschrijving en Collegegeld van de RUG (hierna: de RIC) het instellingscollegegeld II voor het studiejaar 2017-2018 voor de opleiding Psychologie € 8.200,- bedroeg.

2.2. Appellant is op 1 september 2015 gestart met de opleiding Psychologie aan de RUG. Hij heeft de Turkse nationaliteit. Hij beschikt niet over de Nederlandse nationaliteit. Wel heeft appellant een Nederlandse verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met de beperking "studie". Vast staat dat appellant, gelet op zijn verblijfsvergunning, niet voldeed aan de voorwaarden voor toepassing van het wettelijk collegegeld. Het CvB heeft zich daarom bij de beslissing van 25 april 2018 op het standpunt gesteld dat appellant het instellingscollegegeld II verschuldigd is.

Bij de beslissing van 2 oktober 2018 heeft het CvB het bezwaar van appellant, in afwijking van het advies van de Geschillenadviescommissie, ongegrond verklaard. Volgens het CvB kan de RUG de verblijfsstatus van een student niet bepalen, maar volgt hierin de Immigratie- en Naturalisatiedienst. Het CvB stelt dat alleen een ander en lager collegegeldtarief kan worden vastgesteld, indien appellant een ander type verblijfsvergunning had ingebracht. Het CvB acht zich niet bevoegd af te wijken van het type verblijfsvergunning dat aan appellant is verleend.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de handhaving in bezwaar van de afwijzing van zijn verzoek om het wettelijk collegegeld toe te passen. Hij meent dat hij te veel collegegeld heeft moeten betalen. Appellant heeft in dit kader erop gewezen dat zijn vader de Turkse nationaliteit heeft en legaal in Nederland werkt. Hij voert aan dat artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80 een verbod bevat op discriminatie van kinderen van een Turkse werknemer die legaal in een lidstaat van de Europese Unie werkt. Appellant wijst in dit kader - met verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 7 juli 2005, [C-374/03](#), Gaye Gurool, ECLI:EU:C:2005:435 - erop dat artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80 rechtstreekse werking heeft, zodat hij zich op dit artikel kan beroepen. Volgens appellant is dit artikel geschonden. Appellant stelt daartoe dat hij vanaf het moment - maart 2017 - dat zijn vader in Nederland woonde recht had op een gelijke behandeling ten opzichte van studenten met de Nederlandse nationaliteit. Dit betekent volgens appellant dat hij in het studiejaar 2017-2018 het wettelijk collegegeld verschuldigd was. Volgens appellant is voor een geslaagd beroep op artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80 niet vereist dat hij bij zijn vader in Nederland heeft gewoond.

2.4. Het College stelt vast dat appellant al in zijn bezwaarschrift heeft betoogd dat hij ongelijk is behandeld ten opzichte van studenten met de Nederlandse nationaliteit, omdat die studenten slechts het wettelijk collegegeld hoeven te betalen, terwijl hij het hogere tarief aan instellingscollegegeld II moest betalen. Daarbij heeft appellant expliciet een beroep gedaan op het algemene discriminatieverbod op grond van nationaliteit van artikel 9, eerste volzin, van het Besluit 1/80. Het College overweegt dat artikel 9, eerste volzin, van Besluit nr. 1/80 rechtstreekse werking heeft (vergelijk punt 21 van het arrest van het Hof van Justitie van 7 juli 2005, waarop appellant heeft gewezen). Dit mede in ogenschouw genomen, is het College van oordeel dat het CvB, gelet op het arrest van het Hof van Justitie van 22 juni 1989, zaak 103/88, Fratelli Costanzo Spa, ECLI:EU:C:1989:256, inhoudelijk had moeten toetsen of het toepassen van het instellingscollegegeld II bij appellant niet in strijd was met het discriminatieverbod van artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80. Het CvB heeft zich hierover in zijn beslissing van 2 oktober 2018 echter niet uitgelaten, maar volstaan met een vaststelling over welk type verblijfsvergunning appellant beschikt. Gelet hierop is die beslissing in strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht niet deugdelijk gemotiveerd. Het betoog slaagt reeds hierom.

2.5. Gelet op het vorenstaande is het beroep gegrond en dient te beslissing van 2 oktober 2018 te worden vernietigd.

2.6. Het College ziet aanleiding te bezien of de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand kunnen blijven. Hierbij is van belang dat het CvB ter zitting het standpunt heeft ingenomen dat appellant geen aanspraken kan ontlenen aan artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80.

2.7. Het College stelt vast dat appellant al vanaf de start van zijn opleiding aan de RUG zelfstandig in Groningen woont. Zijn vader is nadien, in maart 2017, in Nederland komen werken. Vast staat dat appellant en zijn vader - ook sinds maart 2017 - in Nederland niet bij elkaar hebben gewoond.

Onder deze omstandigheden is het College, met het CvB, van oordeel dat niet is voldaan aan het vereiste van wonen bij de ouders in de zin van artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80. De andersluidende uitleg van appelland volgt het College niet, omdat die met zich zou brengen dat dat vereiste zinledig zou worden.

De verwijzing van appelland in dat kader naar het arrest van 7 juli 2005 treft geen doel. In dat arrest is overwogen dat aan het vereiste van wonen bij de ouders in de zin van artikel 9, eerste volzin, van Besluit nr. 1/80 is voldaan in het geval van een Turks kind dat, na legaal in de ontvangende lidstaat bij zijn ouders te hebben gewoond, zijn eerste woonplaats verlegt naar de plaats, gelegen in dezelfde lidstaat, waar het een universitaire opleiding volgt, en het adres van zijn ouders slechts als tweede woonplaats opgeeft. De situatie die in dat arrest aan de orde was, verschilt derhalve van de situatie van appelland, aangezien in dat geval wel sprake was van wonen bij de ouders in de ontvangende lidstaat, terwijl dat bij appelland niet zo is.

2.8. Gelet op het vorenstaande voldoet appelland niet aan het vereiste van wonen bij de ouders in de zin van artikel 9, eerste volzin, van het Besluit nr. 1/80. Daarom is het niet strijdig met dat artikel dat bij appelland het instellingscollegegeld II is toegepast. Gelet hierop ziet het College aanleiding te bepalen dat de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing geheel in stand blijven. Dit betekent dat de RUG van appelland terecht betaling van het instellingscollegegeld II heeft verlangd.

2.9. Het CvB dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

- I. verklaart het beroep gegrond;
- II. vernietigt de beslissing van College van Bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen van 2 oktober 2018, kenmerk 18/12017;
- III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing geheel in stand blijven;
- IV. veroordeelt het College van Bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen tot vergoeding van bij appelland in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.024,00 (zegge: duizendvierendertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- V. gelast dat het College van Bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen het door appelland voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 46,00 (zegge: zesenvertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.